

# άνοιξη

**άνοιξη, η**, πλ. **άνοιξεις, οι**, ουσ. [<αρχ. ἄνοιξις], η άνοιξη. (Λαϊκό τραγούδι: τι μ' ωφελούν **οι άνοιξεις** κι οι ομορφιές του κόσμου, αφού ο κόσμος χάνεται, ψεύτη ντουνιά, έξαφνα 'πό εμπρός μου).

- ένα χελιδόνι δε φέρνει την άνοιξη, βλ. λ. [χελιδόνι](#).

- ένα τριαντάφυλλο δε φέρνει την άνοιξη, βλ. λ. [τριαντάφυλλο](#).

- ένας κούκος δε φέρνει την άνοιξη, βλ. λ. [κούκος](#).

- έπιασε (η) άνοιξη ή μας έπιασε (η) άνοιξη, **α.** ήρθε η εποχή της άνοιξης: «μόλις έπιασε η άνοιξη, πρασίνισε όλη η γη». **β.** λέγεται για ανοιξιάτικο καιρό, άσχετα με την εποχή που διανύουμε: «μας έπιασε άνοιξη, ρε παιδιά, κι έχουμε τόσο ωραίο καιρό χειμωνιάτικα;».

- η άνοιξη της ζωής, η νεανική ηλικία: «αν δεν κάνει τρέλες ο γιος σου τώρα, που βρίσκεται στην άνοιξη της ζωής του, πότε θα κάνει;».

- ήρθες σαν την άνοιξη, η παρουσία σου, ο ερχομός σου με γέμισε χαρά και ευφορία: «είχα τόση στενοχώρια κι ευτυχώς που ήρθες σαν την άνοιξη να γλυκάνεις την καρδιά μου». (Τραγούδι: **ήρθες σαν την άνοιξη** και μου 'φερες αυτό που καρτερούσα).

- στην άνοιξη της ζωής, κατά τη νεότητα: «στην άνοιξη της ζωής του υπήρξε από τους ωραιότερους άντρες».

- στην καρδιά της άνοιξης, βλ. λ. [καρδιά](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας